



מן הבאר

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

פרשת צו - שבת הגדול תשפ"ג
~ שנה א ג' ריון כ"ד ~

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה וגו' (א.ו). ברש"י: אמר ר"ש ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כ"ס.

מבאר ה"חידושי הרי"ם" ז"ע: היינו, שלכל האיברים יש כ"ס, לכסות את הדבר בידו, הוא יכול לאכול ולא לאכול, ללכת ולא ללכת כרצונו, אבל המחשבה אין לה כ"ס, כי אם בא לאדם מחשבה זרה, אין לו כל עצה להימלט ממנה, וזהו שפירש ר"ש ז"ל ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כ"ס, היינו המחשבה, וזהו 'העולה', המרומוט על המחשבה.

הרבי ה"בית ישראל" ז"ע מביא בשם ה"שפת אמת" ז"ע שהקשה: איך מגיע לכאן חסרון כ"ס? אלא הכוונה היא, על הנסיון של עניית שהוא סניון מאד קשה, וזה"פ: ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כ"ס - היינו על סניון העניות שהוא יותר קשה מנסיון העושר.

ראש הישיבה מגור שליט"א אמר לבאר דברי רש"י: דהנה הרה"ק מבארדיטוב ז"ע לימד זכות על ישראל באמרו רבי"ע מה רצונן מבניך, אילו היה היצה"ר בארון הספרים, וספר ראשית חכמה עם שכר הגן עדן ועושי הגיהנום מוצגים ברחובות קריה, לא היה שום אדם בא לידי חטא, אך הרי היצה"ר בוער ברה"ר ומרקד בראש כל חוצות, ואילו הראשית חכמה טמון בארון הספרים, ולדאבונינו היום המצב גרוע יותר, לא רק הרחוב מנוהם ומשוקץ, אלא היצה"ר אורב בכל מקום, מבית ומחוץ, וכיבשי דרחמנא יש 'חסרון כ"ס' - כיסוי מפני הרע, וקשה להתגונן מפניו, וצריכים סיוע וכוחות מיוחדים לסלק את אש היצר.

על זה נאמר 'ביותר צריך הכתוב לזרז' בפרשה של המוקדות, כי המ"ם ועירא - האש ש מעלה קטנה ביותר, וכדי לדחות ולסלק את אש היצר צריך זירוז מיוחד לעורר ולהלהיב את הנקודה של אהבת ה' שבלב, להגדיל את המ"ם ועירא.

במדרש: א"ר אבא בר יודן כל מה שפסל הקב"ה בבהמה הכשיר באדם. פסל בבהמה עורות או שבור או חרוץ או יבלת והכשיר באדם לב נשבר ונכדה ע"ש.

בליקוטי יהודה מביא בשם ה"חידושי הרי"ם" ז"ע שדקדק: מה הוא הדמיון, הלא עורות או שבור וכו' הוה מום בגופו, ולא כן לב נשבר שאינו מום. ופירש ואמר ע"ד שאמר הרבי מלובלין ז"ע שאפילו זה שהוא באמת שפל ונבזה, אם הוא יודע ומכיר בוה, הוא נדבק במקצת אל האמת. וזה ג"כ חביב. וזה פי' המדרש: שאפילו יש בו באמת מום כמו בבהמה, מכל מקום אחרי שיש לו לב נשבר ונכדה עליו הכתוב אומר לב נשבר ונכדה אלקים לא תבוה.

כותב הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: בשפת אמת מביא מהמד' ומוזה"ק שהמכוון למחשבות, מחשבות טובות ונקיות

שמורות בקדושה, היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר, לקום טוב בבוקר במחשבות טובות לזכור את השי"ת ולהיות שמור בקדושה, ואש המזבח תוקד בו לחשוב ולזכור את השי"ת, והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה עיי"ל כל היום כולו טוב. ועיי"ש בהמשך דבריו בפירוש הפסוקים.

והרים את הדשן: (ו.ו.א) אומר הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: לאחר שנושרף הקרבן יש עוד מצות תרומת הדשן, כי על ידי לב נשבר מבעל הקרבן כדאינת בחינוך שצריך לדמות בנפשו שנוצר כליות שלו להקטיר מפני שיעצו אותו לילך בדרך רע עתה חוזר ושם בתשובה, אל טעה שנשאר כתם רושם מעון, לכן מראין שאחר כל ההקרבה נצטוו מצוה חדשה תרומת הדשן, כמו תשובה מאהבה נהפך הכתם גופיה לזכות.

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה: (ו.ו.א) **ראש הישיבה שליט"א** מגור אמר בשם המקובלים [ע"י שלה"ק שער האותיות אות ל' לב טוב] סגולה למי של"ע יש לו הרהורים רעים, לומר הפסוק 'אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה', ויועיל לבטל המחשבה. והנה ישנם סגולות המועילות בדרך הטבע, כמו שמצינו עשבים שונים שהם רפואה לחליים מסיימים, ויש שהם ענין סגולי בלבד, פסוק זה המבטל מחשבות רעות אינו ענין סגולי בלבד, אלא בכח אש האהבה להשי"ת שתדחה ותמנע את האש של מטה, את אש הרצונות הגשמיים, שלא יוכלו להזיק ולחמם במקום שאין צריכים להם, 'זכהמס דונג מפני אש'.

מנחה תמיד מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: (ו.ו.א) שואל הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: למה את המנחת תביתין שהכתן גדול היה מביא כל יום, מדוע לא הביא הכל בבת אחת רק מחציתה בבוקר ומחציתה בן הערבים? ותירץ: שזה בא לומר לי, שאפילו כזה אדם גדול, גם לא יכול לעשות את הכל בבת אחת, וצריך לעשות אט אט...

עו"א: שבא לרמוז שכהן גדול כמה שהוא עושה, הכל זה רק בחינת התחלה - בחינת חצי, היינו שתמיד הוא עדיין לא בשלימות.

במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת: (ו.ו.א)

אומר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: מפני מה אמרה תורה במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת כדי שלא לבייש החוטאים, בפסח זמן תשובה מאהבה [שיכול החוטא להגיע למקום העולה, ע"י תשובה מאהבה] כדי שלא לבייש, עולה מכפרת על הרהורי הלב, חטאת מכפרת על חטאים קשים בשוגג, אשם בא על חטאים לפעמים אף במוזד, קרבן עולה בא זכר, אי' מהמקובלים דהיינו שיכול מעצמו להגיע וגם להחליט השני עמו, חטאת באה נקבה שצריך מסייע, וגם באשם חטא מזיד צריך סיוע הציבור,

וכדאי' ברש"י שמצינו אשם בציבור. **במקום אשר ישחטו את העלה ישחטו את האשם:** (ו.ו.א) ברש"י: ריבה לנו שחיתות הרבה, לפי שמצינו אשם בציבור וכו'.

אמר הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: הרש"י מאד מוקשה, דהרי לא מצינו כלל אשם בציבור? ובפרדס יוסף רוצה לומר, שזה טעות דפוס, ואפשר, דמאחר ועולה הרי באה בנדבה על הרהור הלב, חטאת באה על חטא, ואילו אשם הוא הקרבן החמור ביותר, לכן צריכים להגיע כאן לכח של שאר הקרבנות, וזה"פ: ישחטו לשון רבים.

עו"א: דהכוונה היא על כח הרבים - כח הכלל, וכדכתיב אצל דהמע"ה שגיאות מי יבין מנסתרות נקני גם מזדים וגו' ונקיית משפשע רב וגו'. היינו שפשע [שהוא אחרון] הוא החטא החמור ביותר, דוהמע"ה לעצמו לא היה צריך את זה, משום שאצל דוהמע"ה לא היה אפילו שוגג, אלא כבר איתא בגמרא [ע"ד ד:] לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, אלא כדי להורות תשובה לרבים, שאם חטא יחיד אומרים לו כלך אצל יחיד - דוהמע"ה, וזה"פ: ישחטו - היינו שכת הרבים יצטרף ויעזור לו למקריב אשם. וסיים: 'ומצוה לפרסם'.

היא העולה על מוקדה וגו': (ו.ו.א) במדרש: שכל המתגאה אינו נידון אלא באש שנא' היא העולה על מוקדה וכו' מלכות הרשעה על ידי שהיא מחרפת ומגדפת ואומרת [תהלים עג] מי לי בשמים אינה נידונית אלא באש וכו' עיי"ש.

הרבי ה"פני מנחם" ז"ע הקשה: הא הפסוק הזה [מי לי בשמים] ישראל אמרו ולא העכו"ם, ואמר שטעות הדפוס הוא. שהמדפיס ראה המדרש שהיה כתוב ואומרת מי לי בשמים, וסבר המדפיס שהיה הפסוק שבתהלים עג, אבל באמת אינו כן, רק שלשון המדרש הוא זה שהעכו"ם אומרים כך.

אם על תודה יקריבנו וגו' חלות מצות כלולת בשמן וגו' ביום קרבנו יאכל וגו': (ו.ו.א) בשם הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע שאמר: הטעם שתודה אינה נאכלת רק ביום קרבנו, תודה באה על נס, ונס בכל יומא איתא, א"כ למחר איך יאכל מנס של אתמול, דיכול להיות שמחר יצטרך להביא תודה אחרת.

אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: התורה האריכה הרבה בענין התודה, גם רז"ל האריכו בזה במד' [ויק"ד טו.ו]. כל הקרבנות בטלן וקרבן תודה אינו בטל, כל התפילות בטלות וההודאה אינה בטלה. מן הנראה כי התודה הוא יסוד בעבודת השי"ת, הכרת הטוב, קרבן תודה מביאין ד' שצריכין להודות, אך גם מצות התודה, וגם התפלה, כל הקלושות והברכות הנה הכרת הטוב, שלא להיות כפוי טובה, אדם האשון אמר 'האשה אשר נתת עמדי' וברש"י כאן כפר

בטובה, ענין התודה אינו בהכרח רק לניצול מצרה, כארבעה שצריכים להודות, אך גם בלא זה, על כל טובה יש ענין התודה, ההודאה אליו ית', רק בנעשה לו נס יש יותר חיוב להביא קרבן, ויזבחו זבחי תודה, גם על הבנים יש ענין ההודאה, אצל לאה הפעם אודה את ה', שנטלתי יותר מחלקי, וממנה נמשך ענין ההודאה כדאי'.

עו"א: על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו, כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ שבתודה וכו' [מנחות נב:], הענין שאמרה תורה אצל קרבן תודה על חלות לחם חמץ, כי התודה באה על הנס, וכאשר נצרכים להגיע לניסים כבר אינו טוב, כמ"ש [שבת לב:] לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה וכו' ואם עושין לו נס מנכין לו מזכותיו. גם אמרו [שם] [גנ:] כמה גרוע אדם זה שנשנתו לו סודי בראשית, במעשה נסים אסור להשתמש, וכמה שאפשר להתרחק ממעשה נסים יותר טוב ונכון [תענית כד: וברש"י שם]. זה ענין החמץ בקרבן תודה הבא על הנס.

הקריב ממנו אחד מכל קרבן וגו': (ו.ו.א) א"ר ברמב"ן ז"ל: ואני תמה כשהוציא הכתוב מלאו השאור קרבן ראשית תקריבו [לעיל] ב יא יכ, למה לא אמר ג"כ וקרבן תודה, ע"ש מה שתיירץ.

בשם ה"שפת אמת" ז"ע שתיירץ: כי תודה באה על נס, וכשעושין לאדם נס מוחלין לו כל עונותיו ונעשה בריה חדשה, ומשו"ה נקרא גם קרבן תודה 'קרבן ראשית'.

זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים:

(ו.ו.א) אומר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: ופשוט זה הפירוש בגמ' [סוף מנחות] ובכל מקום מוקטר מוגש לשמן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה וכו' כאילו מקטירין ומגישין לשמי, ומנחה טהורה זה הלומד תורה בטהרה וכו', כל העוסק בתורה [בתורת קדשים] כאילו הקריב וכו', והרצון שהוא משתוקק זהו העבודה החשובה בשמים, כל העוסק בתורת וכו' כאילו הקריב וכו', שנאמר זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים, וזה גם הטעם של פרשת המילואים. עיי"ש בהמשך דבריו [תשנ"ו ס"ג].

ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' לעשות: (ו.ו.א) כותב הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: צוה בגימ' ב' השמות (עם מהבשע"ש ז"ל אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד שהכוונה עם האחד יחידו של עולם.

ויקרב את האיל השני איל המלאים: (ו.ו.א) מדייק הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: באיל הראשון לא נאמר 'מלאים' - כי כל זמן שלא נקרב האיל השני לא נתמלא צדון שמים ולא שייך לקרות מלאים.

אכתביט לתערכת

לידידי ויקירי מארה"ב
השלום והברכה

הייתי השבוע אצליכם בחתונה בארה"ב של אחד ממקומי
הקהילה של הראש ישיבה שליט"א

והשתוממתי למראה עיני, ואמרתני העלה על הכתב, ומכס ילמדו
וכן יעשו גם אחינו בשרינו הישועים בארה"ק, החתונה הייתה של
שני מחותנים שניהם מקהילת הראש ישיבה שליט"א,

אחד מהמחותנים שעליו יצא הקצף בהפגנות ומחאות למיניהם,
והמחותן השני מותרם ע"י אביו מראשי המשגיחים בגור,
ואני מבני משפחת המחותרן באתי מארה"ק להשתתף בשמחת
קרובי ובשרי, והגם שאיני משתייך לקהילה אבל איני
מהמחורמים למיניהם,

ובמשך שהותי בחתונה יסבתי והתבוננתי באים לאחל מזל
טוב וראיתי שבאים מכל הצדדים בלא חרמות מרושעות,
ושמחים בשמחה של ידידים בלי חשבונות של חסידות,

ובנוסף להכל במצווה טאנץ אחרי זה אני שומע איך שהראממן
קורא לסב החתן המחורים את החתונה בכזו חיבה ואהבה
שלא שכחו ממנו, ופשוט הלב שלי יצא מהתרגשות מצד אחד
ומכתב לב מצד שני בחנינה של דעו מה בין בני לבין חמי,

פשוט דברים שלדאבוננו בארה"ק לא קורה עדיין וחבל והלוואי
ויזכו לראות וללמוד מכם איך להתנהג,

ואני בטוח שחלק גדול מזה זה בזכותכם גור המאוחדת,
שהינכם פועלים רבות ונצורות להשכנת השלום והאחוה
בממנו,

המשיכו ותראו ברכה במעשיכם וזכויותכם רבים ועצומים מאד
מאד ושוכנה לאכול מן הברכים ומן הפסחים, וכידוע שפסח נאכל
בחבורה וזה זמן של אחדות ושנוכה כלנו יחד לביאת גואל צדק
במהרה בימינו אמן ואמן

היושב כאן בירושלים עיה"ק
י. מ.

למערכת גור המאוחדת ובאמצעותכם לכלל אנ"ש (גם מהמחנה
השני)

בלב העולה עד גדות מהתרגשות אני כותב מכתבי זה לאחר
הארוע המרומם שהתקיים זה עתה בבית"מ הגדול בירושלים.

מה אומר ומה אדבר. מה גורא הוה היה המחזה בראותנו אברכים
מטיילים בתוך הש"ס כבתוך שלהם, בבקיות מדימה. אין
לשער ולתאר.

והיעיקר היה לראות את הצורה הקדושה ואת עיניו מביטות
באהבה בצאן מרעיתו כשניכר כי זהו מה שגורם לו נחת -
השקידה וההתמדה של קהל אנ"ש.

בשעה מעשה חשבתי כי אולי הגיע הזמן להפסיק לעסוק
בהשכנת שלום. צריך פשוט לעסוק בטוב בשתי הקהילות,
כל אחת בדרכה, שם בעיון בהעמקה בשיעורים ובשיחות וכאן
בשיון ובקיות והזרה, ועל ידי העיסוק בטוב יעלמו מאליהם כל
הנושאים האחרים.

אקווה שמחשבותי אלו ימצאו בעזרתכם אזניים קשובות...

ברכה,
ישראל ק', בני ברק

מעשה מרובה"ק

ברכה לפרנסה

סיפר ר' משה פראגר ז"ל בשם אחד מוקני החסידים ז"ל:

אבי ז"ל היה מספר לנו מעשה נפלא זה, הוא נסע למרן השפת אמת ז"ע לגור, והשאלה הידועה
"וכי תאמר מה נאכל?" היתה מונחת לו על קצה הלשון. אך כשנכנס פנימה לא עמדה בו העקבה
לשאול על פרנסה, אבל הצדיק הקדימו בעצה ובכרכה: "ביסט דאך אן אומן יד - זיי מצליח".
[הרי הינן אומן יד - אז תעשה ותצליח]. בה אמר אליו הצדיק וברכה זו נתקיימה אצלו כל השנים.

ובמה ההל? הוא הלך מיד כעיוור אל "הצר הבזל" אשר בווארשא, שקראו לה באידיש "אייענער
הויף" מקום שכל הפצי מתכת ישנים וגם חרשים הוצעו שם למכירה, חיפש אבא ומצא שתי מכונות
תפירה אכולות הלודה מושלכות כמו גרוטאות להיתוך ורכש אותם בפרשות, לקח את הגרוטאות
הביתה, פירק אותן לאברים אברים, החליף אי אלו חלקים, טבל הכל בשמן, והן עבדו כמו מכונות
החדשות. אחרי כמה ימים הוזר עם הסחורה אל הצר הבזל והרוויח מטמון של כסף, מן הרויחה
הוריד חצי רובל הזמין שלט עם הכתובת "מכאניק" - [מכונאי] ועם ציור של מכונת תפירה ותלה
בשער הבית...

וסיפר שהוא התקין את הכיורים בבית המדרש הגדול כגור, כפנטט מיוחד שיוכלו כמה אנשים
ליטול ידיים כבת אחת, דבר שהיה משום חידוש באותם הימים, כמ"ש ביומא [פ"ג מ"ג] על בן קטין
שעשה שנים עשר רד לכיור - ועל אותו דבר זכור לטוב.

עוד סיפר שכל אנ"ש ר' ידעו שה"שפת אמת" היה מתכבד לעת קריאת התורה בבית המדרש בהוצאה
והכנסה, והמקורבים רמזו לאבא כי יש למצוא עצה כי דלתות הארון קודש היו של עין אלון כבד,
והן נפתחו בקושי רב, כולם ראו איך הצדיק מתאמץ כל פעם לפתוח את הארון הקודש, אבא
המציא לרעיון לסדר בארון קודש מנעול עם ידית שתפתח בקלות ובנוחות, אך טרם ניגש לעבודה
נכנס בכענה אל הקודש פנימה, והצדיק הנביה את גבות עיניו בתמיחה: "מה שייך שזה קשה לי
לפתוח את הארון חס והלילה!" אז אבא הסמיך מכושה והחזיר את המנעול הביתה, אך היות שזה
הוקדש מתחילה לשימוש שבקדושה, חיפש ומצא תיקון עבורו...

מבאר החסידות

להטלין יהודי?

אמר לר' יצחק מנדיל "למה הוא
עומד עדיין פה?" והשיב, "כי לא
יוכל להטליך אדם מירשאל", ואמר
לו ה"אבני נזר": "הן אתה רואה איזה
אומר שואלים אותי, ומה אתה
אומר לזה?"

וכאשר שאלו לו זאת, נזכר
במאמר הגמרא [ברכות לב.] במה
שאמר הקב"ה [שמות לב י'] 'זעתה הניחה לי - ראה
שדבר זה תלוי בו', והשיב הרה"ר ר' מענדיל: "ואני
ג"כ אומר כן, שהרבי יודע, ויש לי סימן לכך", ושא
אותו "איזה סימן יש לו", והשיב הלה בחכמה: "כי מזה
שבאים עם שאלות כאלו אל הרבי ולא אלי. בטח הרבי
יודע ואני לא..."

וכאשר אמר לו כן. רץ אל ארון הספרים, ונשען
עליו כרגע ובא בחזרה, ואמר להאיש הנ"ל "תעשה
העסק וקח היער והעצים, ותצליח!". ואחר כך נעשה
חורף חזק גדול מאד, והאיש הנ"ל הרויח טוב, והיה לו
להשיא את בנותיו בהרחבה, וכ"ז ראה ברוח קדושו
צלה"ה.

סיפר הרה"ר ר' יצחק מענדיל
משעולין נכד בעל אגודת אזור,
שהוא היה אצל הרה"ק ה"אבני
נזר" ממוסטוב ז"ע, כשכא אליו
איש אחד וביקש ממנו עצה, מכיוון
שיש לו חמש מאות ר"כ, ויש לו
חמישה בנות גדולות שהגיע זמנם
להשיא אותם, וכעת נודמן לו לקנות
יער עם עצים וליתן הסך הנ"ל בערבון, ועוד יצטרך
להוסיף וללנות מעות. אך אם יעזור השם שיהיה חורף
קשה אז ירויח ויהיה לו כסף להשיא בנותיו. ובאם
יהיה חורף קל יפסיד את כל הכסף. וכאשר שאל לו
זאת, התחיל ה"אבני נזר" לצעוק עליו: "מה רוצים
ממנו, ושלא יבלבל את רעיונותיו ושילך מאתו", ולא
הלך.

וצויה להרב ר' יצחק מענדיל שיוציא אותו החוצה,
ואמר: "וכי נביא אנכי לידע אם יהיה חורף חזק או
לא?". אך ר' יצחק מענדיל הנ"ל עמד על דעתו ולא
השליך אותו, וה"אבני נזר" רץ הנה והנה בכל החדר,
וכאשר בא בחזרה ראה שעדיין האיש עומד לפניו,

אל הבאר

בו גם הוראת חכמים ואהבה כמו "מודע לאיש" (רות ב, א) לכן מי שיש בו דעה
מתנהג ברחמים ומי שאין בו דעה אין בו מידת הרחמים האמיתיים לכן כפי
מדתו אסור לרחם עליו, ומדויק לרחם על דעה שהיה ראי לומר שאין לו דעה,
אך הכוונה על מדת הרחמים שבו.
ובמהרש"א סתדהרין פרק חלק כתב ז"ל: "כל מי שאין בו דעה אסור לרחם
עליו": זה ראי דיש לרחם על כל מעשיו שלא בטלו צורתו כפי הבריאה אבל
האדם כיון שנברא בדעתו ובשכלו אין לו דעת הרי הוא מאבד צורתו ואין זה
בכלל מעשיו לרחמו כי האלוקים עשאו ישר בדעתו.
והנה הבחיה ביד האדם לבחור טוב או רע ומהחודשי הרי"ם ז"ע איתא שע"ז
מברכין נותן לשכוי בניה כו (שפ"א פ' ראה תרל"ג) וסוף דבר הכל נשמע את
האלוקים ירא וגו' כי זה כל האדם - שנברא
לצוות לזה (ברכות ו.) בברכת כ"י עמך מקור חיים באורך נראה אור'
א.ח.ד. ירושלים

ונתיק מלשון קודש של רבנו בעל ה"שפת אמת ז"ע (רה"ש תרמ"ה) "זכור
החמיר ד' וחסדיך כ' מעולם המה" (תהלים סה,ו) פי' כי הקב"ה ברא עולמו כדי
להטיב ולגמול חסד להצריכים לו וכיכול שתלמו מידתו יתברך בפועל על
ידי הבריאה כי העשיר צריך להלל להטיב עמו. ובכך זה יש לעורר הרחמים ע"י
שרחמו וחסדיך מעולם המה. והמה נתבררו ונתקיימו באמצעות העולם ובזכות
זה יש להקב"ה לרחם על בני העולם.
ובאמת כל קיום הבריאה הוא ברחמים כ"ש המנהג כ' [בריתו ברחמים ובני
ישראל שהם עיקר הבריאה הם רחמים ביותר (כי תצא תרמ"ז ד"ה במדבר)].
ולכלו של דבר הרחמנות וההטהב צריך שתהיה תקוע בלב חסיד לעולם, ותהיה
מגמתו תמיד לעשות קורת רוח לבריות, ולא לגרום להם שער וכו' (מסילת
שירים פ"ט).
ונוקבים הדברים שכתב בספר "לשמעו בלימודים" (לרבי יצחק אליהו לנדא)
על הא דאי' "כל מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו" (ברכות לג.) מלת דעה יש

לכבוד מערכת גליון הנפלא "מן האור"

השלום והברכה וכו"ס
אמרתני להיות מן המשתדלים להיות איש להשמיע בזה השופר "כשופר הרם
קולך" את המובא בשם רבי עקיבא אייגר ז"ע ע"כ "והתעלמת מהם" שדרשו
ח"ל: (ב"מ ל.) פנעמים שאהה מתעלם כגון זקן ואינו לפי כבודו.
"ובשרך אל תתעלם" (ישעיה לו, ז) אין דרש שאתה מתעלם, סימן שצריך האדם
לדחות כל כבוד שבעולם ובלבד שלא להתעלם מבשרו וקרובו. (משואה לדור
עמ' קפו מפי הגר"פ פראנק וראה "ראשון לששלת בריסק" עמ' 445, כעין זה
בשם "בית הלוי" כאשר ביקש לבקר את שאר בשורו שהיה מראשי המשכילים)
והנה מבקשים אנו "וחוסה נא ואל תתעלם" (פיט' יד' נפש') ולאכארה כיון
חוסה נא בוודאי לא יתעלם. (עי' דברי ישראל בסוף עמ' לג.)
ונראה לפרש "כל המרחם על הבריות מרחמן עליו מן השמים" ובה נבקש
וחוסה נא ואל תתעלם.

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' שלמה רוט לאו"ט
ולדידי הרה"ח ר' שמואל אהרן טריבע לאו"ט
הרגל אירוס ילדיהם שיחיו בשעט"מ
מאחלים ידיך - שטיבל בית יעקב - שטיבל 46

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' ישראל יואל שטרן לאו"ט
ולדידי הרה"ח ר' ישראל מלניק לאו"ט
הרגל אירוס ילדיהם שיחיו בשעט"מ
מאחלים ידיך - שטיבל ייקוד - שטיבל 51

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' שמואל דוד שפירא לאו"ט
ולדידי הרה"ח ר' אברהם פתחיה רוזנוסר לאו"ט
הרגל אירוס ילדיהם שיחיו בשעט"מ
מאחלים ידיך - שטיבל 46 - שטיבל שפת אמת

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' אברהם נחום סירקיס לאו"ט
ולדידי הרה"ח ר' יעקב קרימאן לאו"ט
הרגל אירוס ילדיהם שיחיו בשעט"מ
מאחלים ידיך - שטיבל שפת אמת - שטיבל 55 - שטיבל חוזה